

Leo Iorga, legenda trupelor rock Cargo și Compact

În ultimii ani, Leo Iorga a avut mai multe probleme de sănătate

PAGINA 4

Un asteroid periculos trece pe lângă Terra în 21 noiembrie

Un asteroid cu un diametru cuprins între 280 și 620 de metri va trece pe lângă Terra pe 21 noiembrie, la o distanță de aproximativ 4,3 milioane de kilometri, iar NASA l-a inclus în categoria obiectelor spațiale "potențial periculoase".

Potrivit Centrului pentru studierea obiectelor din apropierea Pământului (CNEOS) din cadrul NASA, asteroidul 481394 (2006 SF6) va avea o viteză de aproximativ 29.000 de kilometri pe oră când va trece cel mai aproape de Terra, pe 21 noiembrie, în jurul orei 02.00. Asteroidul va trece pe lângă Terra la o distanță de zece ori mai mare decât cea dintre planeta noastră și Lună. Planeta nu va fi în pericol, dar nu pot fi excluși anumiți factori care îi pot modifica traiectoria.

Asteroidul a fost inclus de NASA în categoria "potențial periculos", ca orice alt obiect spațial care se apropie de Terra la mai puțin de 7.480.000 de kilometri. Specialiștii NASA și-au propus să identifice 90% dintre asteroizii de mari dimensiuni - peste 140 de metri - care ajung în apropierea Terrei, dar ar putea avea nevoie de 30 de ani pentru a realiza acest lucru.

Noiembrie 1900: Bali Mihály, călăul regal primit la Satu Mare ca o vedetă

Criminalul Papp Béla a fost executat prin spânzurare în ziua de 21 noiembrie 1900. La execuție au asistat 200 de sătmăreni. Ziare din Budapesta și Debrecen și-au trimis redactori la fața locului

În Ungaria s-a adoptat pedeapsa cu moartea în anul 1878. Este adevărat că numai în unele cazuri de crimă cu premeditare și foarte sângeroase, sau în cazul atentatelor asupra suveranului. Din această cauză a fost reglementată și meseria de călău de stat, sau regal. Acesta trebuia să aibă experiență, și îndemănare. Înainte, orașele au avut călăi proprii. Primul călău de stat a fost Kozarek Ferencz, la moartea lui, în anul 1893 locul rămas liber a fost preluat de Bali Mihály.

Bali s-a născut la Fadd în comitatul Tolna în anul 1856. După unii a fost păstor, apoi husar, a participat la ocuparea Bosniei (din partea Austro-Ungariei) ca jandarm militar, și s-a prezentat voluntar la spânzurarea unor bosniaci care au atacat o companie a ocupanților. Se spunea că spânzura repede și dibace. Generalul Philippovich i-a cerut în mai multe rânduri serviciile. După ce s-a întors în țară, a fost angajat călău de stat.

Pentru serviciile prestate, Bali primea un salariu lunar, subvenție pentru chirie, onorariu pentru fiecare caz, salariu pentru aghiotași și nu în ultimul rând funia pentru spânzurătoare. Aceasta se vindea la un preț mare, în superstiția populară fiind privită ca un talisman ce aducea noroc. Sarcinile de a efectua câte o spânzurare le primea prin poștă. În timpul serviciului la stat, Bali a fost solicitat în mai mult de 30 de ocazii. Printre cei pe care i-a executat au fost: fraticizi - ca și în cazul lui Papp Béla ce și-a omorât fratele în toamna anului 1899 - soldați care și-au ucis subofițerii, ucigași cu scop de jaf, prizonieri ruși, tâlhari, mame tinere care și-au ucis pruncii. Bali a fost foarte popular fiind o vedetă a știrilor "mondene" din epocă. Multe glume și articole de ziar s-au preocupat de câte un caz, inclusiv Ady Endre a scris articole despre el. Execuțiile se făceau în prezența presei, iar publicul curios era informat cu lux de amănunte. Așa s-a întâmplat și cu execuția criminalului Papp Béla din 21 noiembrie 1900. Ziaristi din Budapesta și Debrecen au venit la fața locului. Ziarul Szamos a relatat cu lux de amănunte și procesul și execuția.

Bali Mihály a ieșit la pensie după treizeci de ani „de serviciu impecabil” cu o pensie de 64 de coroane și 80 de fileri (plus niște bonusuri) în anul 1924. A trăit până în anul 1926. În 2013 a apărut monografia scrisă de Nagy Janka Teodóra, Bali Mihály, 1856-1926.

PAGINILE 2-3

Procesul lui Iuliu Maniu în presa engleză și americană

Iuliu Maniu și ceilalți acuzați, în sala de judecată

PAGINA 3

O bucată din zidul Berlinului, în patrimoniul Academiei Române

O bucată din zidul Berlinului a intrat în patrimoniul Academiei Române, scrie Mediafax. Fragmentul de zid a fost prezentat public la simpozionul "Căderea Zidului Berlinului și Revoluția română din decembrie 1989", organizat de Academia Română.

Bucata din zid intrată în patrimoniul Academiei Române are o înălțime de aproximativ 4 metri și cântărește 3,5 tone. Bucureștii se alătură, astfel, unor mari capitale din întreaga lume care au decis să expună părți din Zidul Berlinului ca semn al luptei pentru libertate și democrație.

Evenimentul "Căderea Zidului Berlinului și Revoluția română din decembrie 1989", care a avut loc joi 7 noiembrie, a marcat împlinirea a 30 de ani de la sfârșitul regimurilor comuniste din Europa Centrală și de Est. La ceremonia de dezvelire a bucății de zid, care a precedat simpozionul, au luat parte oficialități române și germane: premierul Ludovic Orban, Cord Meier-Klodt, ambasadorul Republicii Federale Germania la București, Emil Hurezeanu, ambasadorul României în Republica Federală Germania, fostul premier Petre Roman și fostul vicepremier Gelu Voican Voiculescu, din Guvernul provizoriu de după 1989. Au mai participat importante personalități ale vieții academice, culturale, științifice, religioase, politice și diplomatice românești, precum și invitați din Germania.

Șosetele cu cristale ale lui Michael Jackson, scoase la licitație

Șosetele decorate cu cristale folosite de Michael Jackson pentru primul dans „moonwalk”, în 1983, sunt scoase la vânzare pentru o sumă cuprinsă între 1 - 2 milioane de dolari, la o licitație organizată online. Șosetele au fost purtate de Michael Jackson pentru o reprezentație a piesei sale „Billie Jean”, inclusă într-o emisiune TV specială difuzată în 1983, „Motown 25: Yesterday, Today, Forever”.

La începutul anilor '80, Jackson s-a impus ca o figură dominantă în muzica pop, devenind primul showman afro-american intens promovată de MTV. Popularitatea videoclipurilor sale, precum „Thriller”, „Beat It” și „Billie Jean”, au ajutat la impunerea pe piață a postului de televiziune, încă nou la acea vreme. Atât în clipuri, cât și pe scenă, Jackson a făcut celebre o serie de tehnici de dans elaborate, precum faimosul „moonwalk”.

Cu mâna în buzunar, pentru confort emoțional

PAGINA 7

120 de ani de la inaugurarea clădirii Gării Satu Mare

PAGINA 6

Bali Mihály, preluând toate instrucțiunile exacte de la procurorul regal, a plecat cu aghiotanții săi la Hala Berii, unde s-a aflat aproape în tot timpul înainte de prânz. În acest timp au intrat mulți curioși în Hala Berii, dar și mai mulți s-au adunat în fața acestui local, așa că a fost nevoie de intervenția repetată a poliției pentru dispersarea mulțimii.

Călăul regal Bali Mihály care l-a executat pe criminalul Papp Béla a fost primit la Satu Mare ca o vedetă

Execuția criminalului Papp Béla este descrisă cu lux de amănunte în presa vremii. Trei ziariști din Budapesta i-au luat interviu înainte să fie spânzurat

Ultimul act

A sosit și ultimul act al acelei drame uluitoare care a fost creată de destin în legătură cu numele lui Papp Béla și complicitățile despre una dintre aberațiile sufletului uman, cu niște trăsături atât de crude și întunecate. Omul cu moralitate a fost nevoit să facă uz de acel mijloc al pedepsei, care aparent este contrar cu morala propriu-zisă. Jurisdicția a fost nevoită să stingă un fenomen, un lucru care dealtfel nu ar fi permis niciunei puteri omenești.

Savanții juridici pot trata în volume multe și cu teorii minunate dreptul și scopul pedepsei cu moartea, ei își pot ridica cuvântul împotriva ei chiar cu niște argumente considerabile, dar se pare că acest mijloc cel mai specific și cel mai extraordinar izvorăște totuși din eterna lege umană, ea fiind singurul care este adecvat la echilibrarea indignării umane pe cântarul jurisdicției în niște cazuri dovedite fără echivoc și cu ocazia apariției unui delict atât de sumbru cum a fost cel de acum.

Opinia publică a caracterizat dur prezentul caz, și cum ea nu obișnuiește să intre în detalii, a solicitat de la bun început pedeapsa cu moartea, acest gen îngrozitor al pedepsei pentru autorul moral al fratricidului premeditat. Opinia publică și-a menținut această părere în ciuda tuturor declarațiilor apărării. Motivațiile psihice ale infracțiunii nu au fost acceptate ca niște circumstanțe atenuante ci doar ca niște explicații, pe care opinia generală le-a folosit pentru susținerea considerenței deja formate și nu ca niște circumstanțe atenuante.

Dacă mai luăm în calcul și faptul că opinia publică și-a orientat în mod corect atenția, imediat după comiterea faptei, către adevărul autor și și-a pus întrebările în această direcție până când fapta a fost elucidată, putem constata că atât verdictul juraților, cât și evenimentele ulterioare au mers pe aceleași făgașuri cu bănuiala publicului și a poziției acestuia, întărite pe această bază.

Iar concluzia pe care o putem trage ocazional este că oricât de sugestiv ar evolua din când în când opinia publică, rolul important pe care îl joacă se observă în faptul că ea exercită un control și asupra celui mai mic amănunt, și astfel, chiar involuntar, trimite pe cei vizați în judecată.

Manifestarea consecventă a acestei opinii publice am constatat-o și cu ocazia anunțării condamnării la moarte. Sentimentul de compasiune nu a fost orientat către făptaș, ci către părinți, care suferă de o durere oribilă de cruntă din cauza destinelor.

Greu trece prin vălul dens al doliului care le acoperă inima raza luminoasă a dreptății amare, că moartea fiului lor ucis și-a găsit pedeapsa pe măsură prin jurisdicție.

Informația Zilei

ISSN 1222-4715

Director general - D. Păcuraru

Director editor: Ilie Sălceanu

Redactor șef
suplimentar - **Adriana Zaharia**
(Informația Zilei de Duminică și Sănătate și Frumusețe, Informația TV)

Redacția Satu Mare:

str. Mircea cel Bătrân nr. 15

Satu Mare, cod 440012

Telefon: 0261-767300

e-mail: redactiasm@informatia-zilei.ro

www.informatia-zilei.ro

Călăul regal
Bali Mihály,
1856 - 1926

dicție.

Conștiința opiniei publice s-a manifestat în mod drept, cu un simț corect și cu o obiectivitate onorabilă față de familia acestui om păcătos. Ea se comportă cu o compasiune adecvată și apără cu un tact nobil onoarea și respectul față de toți, cu excepția lui Papp Zoltán, care sunt legați cu ața rudeniei cu acest infractor nenorocit. Noi calificăm această trăsătură ca fiind una nobilă, chiar dacă o considerăm ceva natural și spontan, pentru că putem să ne convigem din ea că opinia publică nu a fost preocupată chiar de la început doar de căutarea senzației, ci și de forța biruitoare pentru aflarea adevărului, care prin natura lui, a avut și trăsături senzaționale.

Și în sfârșit, dacă am pipăit corect nervii sentimentului general și cu ocazia acestui act final, când o viață pe jumătate trăită se apropia cu pași încetiniți către stălpul infamiei maximale, să fie un exemplu înfricoșător pentru toți, când din ochii lui, e drept că doar o singură și ultima dată, s-a observat sentimentul căinței și remușcării, probabil cei prezenți la acest ultim moment ar fi lăsat în viață pe acest infractor, dacă grațierea ar fi depins de ei. Într-o viață, care în niciun caz nu s-ar mai fi putut numi o viață.

Dar, doar „probabil”. Pentru că și imaginea opusă și oribilă a fost prezentă... Imaginea băiatului care acum un an s-a grăbit fericit să ajungă în brațele părinților, când din cauza celor mai josnice porniri ale fratelui său două împușcături l-au despărțit definitiv de brațele părinților și de viață.

Așa cum noi am constatat, aceste două imagini, una fiind cea mai inumană nedreptate, cealaltă cel mai special fel al restabilirii dreptății, s-au completat reciproc.

Execuția lui Papp Béla Pregătirile

intervenția repetată a poliției pentru dispersarea mulțimii. Bali Mihály a fost cunoscut de mulți deja de la spânzurarea lui Francz Pál, și bineînțeles el a fost supus la niște întrebări fără sfârșit. Însă el are acum alți aghiotanți, pentru că a fost nevoie să-i concedieze pe cei de dinainte din cauza comportamentului lor de bețivi. Opinia publică a fost preocupată în timpul după-amiezii de prezența călăului și de așteptarea încordată a evenimentelor din ziua următoare.

Anunțul sentinței

Miercuri dimineața la ora 6 deținuții care nu aflaseră încă nimic, și-au consumat liniștiți micul dejun. La ora 6 și jumătate inspectorul de penitenciar Márton László a mers mai întâi la Papp Béla, la care se văd foarte tare urmările detenției de un an. A slăbit, și doar lumina ochilor care stau adânc în niște gropi întunecate ale feței, mai aduce aminte de locotenentul chipș de odinioară. Inspectorul de penitenciar, care a fost total mulțumit de comportamentul din penitenciar al lui Papp Béla, trezind în el un sentiment puternic de compasiune, cu această ocazie a încercat să-și îmbărbăteze deținutul. Când a intrat în celulă, i-a adresat următoarele cuvinte: „În sfârșit, mergem să ascultăm sentința, pregătiți-vă!” Auzind aceste cuvinte, Papp Béla a început să tremure, și l-a tot întrebat pe inspector: Spuneți-mi adevărul, nu-i așa că a fost confirmată condamnarea la moarte? Când inspectorul i-a răspuns că nu știe, acesta a spus cu indignare: „Ei, nu mă amăgiți, altminteri de ce aș fi chemat atât de devreme la anunțarea sentinței? Să știți că nici nu mă duc”, și a umblat foarte agitat în celulă. În sfârșit, a fost nevoie de cele mai serioase metode de constrângere ca el să fie dus pentru anunțarea sentinței. Apoi a fost chemat Zsoldics Mihály. După aflarea acestei vești, fața palidă a lui Zsoldics a devenit și mai palidă. Și-a scos pălăria și a plecat cu aceste cuvinte la momentul cel mare „Dumnezeule, ajută-mă!”. Papp Zoltán a primit vestea cu nepăsare și cu cinismul său caracteristic.

Deținuții au fost conduși în sala de ședință, unde Galba Lajos, președintele Tribunalului regal a anunțat sentința: „Maiestatea Sa nu v-a acordat grațierea, însă regele regilor poate să v-o acorde”, s-a adresat el către Papp Béla la sfârșit: „ca prin rugăciune și cu remușcări să obțineți iertarea Lui”. Papp Béla a tresărit la anunțul verdictului și se pare că rezultatul neașteptat l-a obosit atât de mult încât trebuia să se așeze pe un scaun de lângă el.

Dr. Kelemen Samu a trimis următoarea telegramă către Maiestatea Sa:

Telegramă de grațiere Către Maiestatea Sa Apostolică Imperială și Regală, Franz Josef I

„Tribunalul din Satu Mare a anunțat astăzi sentința de condamnare la moarte în procesul penal al lui Papp Béla, condamnare care va fi executată mâine. În aceste minute premergătoare ale acestei executări groaznice, în numele iertării și milei, de care avem nevoie cu toții în fața Domnului nostru Dumnezeu, Vă implor să acordați grațiere acestui om mistuit de o sinceră penitență. Să nu priviți gravitatea faptei ci adâncimea căinței. Să vedeți cu ochii Maiestății Voastre buni nu doar pe păcătosul ci și pe copilul său inocent, pentru că spânzurătoarea tatălui va fi o spânzurătoare și pentru întreaga viață viitoare a acestui copil. Să acorde Maiestatea Voastră posibilitatea ca acest suflet păcătos să se curețe de păcate aici pe pământ printr-

o căință veșnică care astfel s-ar putea ruga pentru obținerea iertării Lui nemărginite înainte să se prezinte în fața Lui. Conjur Maiestatea Voastră pentru grațierea clientului meu. Dr. Kelemen Samu avocatul apărării”

În camera neagră

După anunțarea sentinței, Papp Béla nu a mai fost dus în celula lui, ci într-o încăpere mai mare de la parter, care a devenit pentru cel condamnat camera neagră. Conform prevederilor legilor mai noi, azi caracteristicile camerei negre nu mai sunt așa cum au fost ele în trecut. Ea și-a pierdut romantismul, vizitatorii sunt limitați foarte mult, fiind lăsați să intre doar rudele celui condamnat și ziariștii. Și Papp Béla a fost întrebat care ar fi ultimele lui dorințe, pentru că dacă ele pot fi îndeplinite, se și îndeplinesc. Înainte de toate el a cerut să fie vizitat de către medicul Egry ca să-i solicite intervenția la procurorul regal ca să nu fie obligat la schimbarea zeghei de deținut. După ce această dorință a lui a fost îndeplinită, a solicitat ca după spânzurare să fie fotografiat, iar fotografia respectivă să fie trimisă tatălui său. Apoi a solicitat să vină la el apărătorul său, avocatul dr. Kelemen Samu, și a anunțat că dorește să semneze un testament în fața acestuia. Când avocatul a venit cu niște martori și i-a fost permis să-și facă testamentul, a spus cu un sarcasm de nedescris că testamentul său va avea doar un singur punct, și anume că acea funie cu care el va fi spânzurat să fie arătată tatălui său.

Pentru consolarea lui sufletească, a primit sarcină Rácz István, preot reformat din Satu Mare. După scena petrecută între acest duhovnic și cel condamnat, duhovnicul a declarat pe drept că Papp Béla este întruchiparea adevărată a lepădăturii umane confirmate. Pentru că atunci când duhovnicul Rácz István s-a apropiat de sufletul acestui păcătos în ultimele ore ale lui cu dragoste și cu consolarea sufletească oferită de credință, Papp Béla a afirmat că el nu are nevoie de preot, fiind în clar cu trupul și cu sufletul său.

La prânz, Papp Béla a primit corespondenții de la trei ziare din Budapesta, care i-au adresat diferite întrebări mai generale. După câteva răspunsuri scurte primite, corespondenții au plecat repede. Apoi au discutat cu Papp Béla avocatul său Kelemen Samu și medicul Egry Károly. La prânz, el a mâncat puțină suncă și pâine. După masă s-a plâns de dureri intense de cap și a solicitat medicamente de la medicul dr. Jéger. Între timp, plutonierul Bertu János i-a dat o carte de rugăciuni scrisă de Takácsi József cu solicitarea ca el să se roage din ea. Cum a luat în mână cartea respectivă, Papp Béla a răsfățat-o fluierând și a făcut următoarea remarcă: „Da, e de prisos totul”. Apoi a scris pe o pagină goală a cărții următoarele cuvinte: „Măine la ora asta voi atârna de funie. Însă doar trușete. Sufletul meu va zbura, va zbura, va zbura către voi, cei pe care v-am iubit. Să mă ții în amintirea ta toată viața, gândește-te la mine. 21 noiembrie 1900, Papp Béla cu mâna proprie”.

El a solicitat după masa vizita dr. Hantz Jenő, redactorul ziarului Szamos, care a și plecat la el la ora 5 după masa și a rămas la până la ora 7. În acest timp au mers la el și corespondenții de presă Kovács și Vadasz din Debrecen.

S-a adresat redactorului ziarului Szamos: „Domnule redactor, v-am solicitat vizita ca să-mi iau rămas bun prin intermediul ziarului dumneavoastră”. I-a predat redactorului următorul text scris cu mâna proprie:

Continuare în pagina 3

Executarea criminalului Papp Béla: "Bali Mihály a urcat pe o scară pusă la spatele spăzurătorii și a pus funia foarte repede la gâtul celui condamnat, i-a acoperit ochii cu mâna, i-a strâns bărbia în sus, iar într-un minut i-a acoperit capul cu o bucată de pânză albă. Pe pieptul condamnatului s-au observat câteva spasme puternice. Între timp, medicii au examinat bătăile lui de inimă, iar după 9 minute, medicul dr. Vajay Imre a constatat decesul (...)"

Procesul lui Iuliu Maniu din 1947 în presa engleză și americană

Partidul Național Țărănesc, scria The Guardian, a fost în proces simbolul opoziției politice, al rezistenței față de ceea ce urmărea regimul comunist, includerea totală a României în sfera de influență a Rusiei

În urmă cu 72 de ani, s-a dat sentința în procesul Iuliu Maniu. Procesul lui Maniu, Mihalache și al altor lideri național țărăniști, inclusiv al celor din străinătate precum Grigore Gafencu a început în 29 octombrie 1974. Acuzații au fost aduși în fața unui tribunal militar. Scopul procesului a fost eliminarea ultimelor rămășițe ale opoziției și preluarea puterii de către comuniști. Principala acuzație împotriva lui Maniu și a celorlalți lideri a fost aceea de "trădare" pentru că aceștia ar fi "conspirat" pentru înlăturarea guvernului Groza cu agenți ai serviciilor secrete la legațiile americană și britanică din București.

În apărarea sa, Maniu a subliniat că a luptat pentru revenirea la alegeri libere, pentru restaurarea libertăților politice, a drepturilor fundamentale ale omului. Maniu a declarat că era hotărât să folosească orice mijloc pentru a ajunge la rezultatul dorit. A recunoscut că a avut dese întrevederi cu reprezentanți britanici și americani.

Despre procesul liderilor opoziției au scris și ziarurile străine: "The Guardian" (Londra), "Chicago Tribune" (Chicago, Illinois), "The Courier Journal" (Louisville, Kentucky), "Daily News" (New York, New York), "The Press Democrat" (Santa Rosa, California), "Democrat and Chronicle" (Rochester, New York), "The Gazette and Daily" (York, Pennsylvania), "Albuquerque Journal" (Albuquerque, New Mexico).

"Maniu la proces", scrie ziarul londonez The Guardian, în ediția de miercuri 15 octombrie 1947

"Procesul dr. Maniu și al altor lideri ai Partidului Național Țărănesc începe vineri la București. Așa cum am fost informați de sursa noastră din România, este vorba de întregul partid care este în proces. Partidul este în proces ca simbol al opoziției politice la regimul politic din România, iar opoziția, din nou, este doar un simbol al rezistenței, în termenii cei mai generali, pentru ceea ce urmărește regimul - includerea completă a României în sfera de influență a Rusiei și izolarea totală a țării de Vest. Procesul este astfel doar o parte din tiparul deja familiar în Estul Europei. Autoritățile din România nu încearcă să ascundă acest aspect; într-adevăr, acestea fac tot ce pot pentru a scoate acest fapt în evidență, și cu o violență în limbaj autoritățile pregătesc poporul pentru rezultat:

"Pentru aceste acte criminale, Maniu, Mihalache și întreaga lor clică vor trebui să dea socoteală și nicio putere de pe pământ nu-i va putea salva de pedeapsa meritată. Prin lichidarea odată pentru totdeauna a acestei bande de teroriști, sabotori și trădători, clasa muncitoare va putea să-și consolideze și să-și dezvolte realizările democratice."

Actul de acuzare urmează liniile familiare. Punctul de plecare cel mai apropiat îl constituie tentativa câtorva lideri ai Partidului Național de vara trecută de a zbura peste hotare. A fost analizată activitatea partidului din timpul lui Maniu, acuzându-l de o conspirație menită să înlăture Guvernul cu ajutorul unor politicieni români din exil, despre care se spune că lucrează cu ajutorul imperialiștilor britanici și americani. Este adevărat că partidul condus de Dr. Maniu are reprezentanți în așa numitul "Comitet al exilului" format din lideri țărăniști din Estul Europei, ale cărui activități de la Washin-

Ziarul american "The Courier Journal" (Louisville, Kentucky) în numărul din 16 iulie 1947 relatează despre inscenarea de la Tămădău. Articolul de pe prima pagină este însoțit de fotografia lui Iuliu Maniu

gton au fost în mod oficial ignorate de Națiunile Unite. Este de asemenea adevărat că un alt grup, al "Românilor

din Europa", a prezentat un memorandum la Conferința de pace de la Paris. Dar analizând raportul lor (anonim)

de la finalul draftului tratatului, se pare că nu au produs o foarte mare impresie asupra Alianților. Următorul pas este de a-l identifica pe Maniu drept spiritul din spatele acestei grupări.

Din punctul de vedere al Guvernului sunt destule motive pentru care partidul lui Maniu trebuie distrus. Principalul motiv este că în ciuda tuturor avantajelor materiale pe care le deține Comuniștii români, influența lui Maniu este mult prea puternică și răspândită. Dr. Groza este mult mai atent cu minoritatea maghiară decât a fost vreodată Maniu; Groza le-a oferit muncitorilor, pe hârtie, mai mult, și Frontul Plugarilor a fost la origine un partid al țaranilor mult mai autentic decât a pretins că este Partidul Național. Toate acestea nu mai au nicio însemnătate pentru poporul român acum că au uitat greșelile și ezitățile făcute de dr. Maniu, pactul cu Garda de Fier din 1937, eșecul său de lider din anul 1940, lipsa exasperantă de activitate din timpul războiului - acesta în sine fiind cel mai puternic act de acuzare împotriva regimului. Odată condamnat, în ochii poporului său, nu va putea fi reabilitat; cu atât mai puțin vor putea fi condamnate actele de violență și nedreptate. Acestea vor fi condamnate doar în ochii străinătății."

Verdictul procesului nu a fost pus nicio clipă sub semnul întrebării. La 11 noiembrie 1947 s-a dat sentința. Maniu a primit închisoare pe viață. Liderul PNȚ avea 75 de ani. Închisoare pe viață a primit și vicepreședintele PNȚ, Ion Mihalache. Ceilalți acuzați au primit pedepse pe termene de la 5 ani până la închisoare pe viață.

Iuliu Maniu a murit în 5 februarie 1953 la închisoarea din Sighet, trupul său fiind aruncat într-o groapă comună.

A.Z.

Executarea prin spânzurare a criminalului Papp Béla

Urmare din pagina 2

„Adio!

Chinurile și suferințele lungi pe care am fost nevoit să le suport, se vor termina înainte ca voi să citiți aceste rânduri. Am păcătuț foarte grav, de neiertat față de cei care m-au iubit, care mi-au fost prieteni, însă am o rugămintă către voi toți, acum când moartea îndurătoare (fie ea cât de urâtă) m-a eliberat. Să-mi lăsați un mic loc în amintirea voastră, și să mă iertați dacă se poate, și cel care are cumva vreo compasiune față de mine, să și-o orienteze către sărmana și binecuvântata mea Mamă.

Adio! Vă trimit aceste rânduri deja dintr-o altă lume.

Papp Béla, m. p."

Apoi, el i-a povestit redactorului de la Szamos că nu mai simte niciun fel de durere pentru că a amorțit de tot. Frica de moarte îl mai cutremură din când în când, dar s-a liniștit pentru că această moarte este singura mântuire pentru el. Însă nu se poate împăca cu singurul lucru că nicio rudă apropiată nu l-a vizitat

în aceste ore grele. În legătură cu acest aspect s-a interesat des și de la procurorul regal. Apoi, a discutat viu despre viață și moarte, despre relațiile lui cu tatăl său, cu mama sa, cu fosta soție și cu copilul său. Nu s-a disculpat, însă în modu-i caracteristic a acuzat circumstanțele care l-au dus în păcat. Între timp a vorbit și despre dascălii lui. A povestit cu ceva umor despre acele întâmplări care s-au petrecut cu el în timpul răposatului profesor Kovács István. El nu a lăsat impresie celor prezenți că ei discută cu un condamnat la moarte, mai mult, dacă el a deviat de la subiect, imediat a regăsit firul celor spuse și a continuat.

Așa cum am putut constata, în liniștea aparentă și în comportamentul normal al lui Papp Béla, probabil a avut rolul cel mai mare inspectorul de penitenciar Márton Lázár, al cărui tratament, metoda lui plii de tact, dar și amabilitatea lui față de vizitatori, merită cea mai mare recunoștință.

La ora 7 a apărut preotul Rácz István după care nimeni nu a mai fost lăsat să intre în camera neagră.

La ora 10 și jumătate, Papp Béla a primit Cina Domnului, după ce el a purtat o dispută vie cu preotul Rácz István despre religie și despre originile omului.

Executarea

A doua zi dimineața la ora 6 preotul Rácz István a venit din nou la condamnat, pe care l-a găsit zdrobit de tot și indiferent. A mers la el și dr. Kelemen, în fața căruia condamnatul a izbucnit în plâns, însă a arătat o tărie totală privind executarea. Deja la ora 6 dimineața s-a adunat o masă imensă de oameni în fața palatului Tribunalului. A început o ploaie mărunță, însă nimeni nu a plecat din piață. Cei care au avut bilete de intrare, cca. 200 de persoane, au fost lăsați să intre la ora 6 și jumătate. În curtea Tribunalului totul a fost pregătit deja pentru acest act sumbru. În colțul din partea de nord-est a curții, a fost ridicată spânzura de 2 metri, cu un taburet cu patru trepte. Au apărut și militarii sub comanda căpitanului Dénes, formând un cordon interior. În spatele militarilor

a luat loc publicul.

Cu câteva minute după ora 6 și jumătate a apărut Bali Mihály cu aghiotanții lui și au așteptat ordinul. De menținerea ordinii a avut grijă căpitanul de poliție Péchy Antal. La ora 7 fără un șert a sosit și medicul Vajay Imre care a inspectat pe scurt pregătirile.

La ora 7 fix a sosit la fața locului procurorul regal Dénes Lajos, care a consemnat prezența următorilor: Morvay Károly, Oláh Miklós, Péchy Antal, Rácz István, dr. Vajay Imre, dr. Göbl Alajos. Apoi el s-a adresat inspectorului penitenciarului: „Domnule inspector de penitenciar! Aduceți afară condamnatul!”

Publicul a așteptat cu sufletul la gură apariția celui condamnat. Papp Béla, primind ordinul, și-a pus singur pălăria pe cap și a apărut clătinându-se într-un costum negru și nu în zeghe, sprijinit de brațe de preotul Rácz István și de gardieni. El s-a oprit la locul indicat cu mâinile în buzunar, unde a ascultat încă o dată sentința. După sentință i-a spus lui Rácz István: ce mai urmează?

Răspunsul trist i-a fost acordat ime-

diat de către cei doi aghiotanți care l-au ridicat pe taburet și i-au legat mâinile și picioarele. Papp Béla s-a conformat fără să spună ceva. În acest timp, abia neobservat, Bali Mihály a urcat pe o scară pusă la spatele spăzurătorii și a pus funia foarte repede la gâtul celui condamnat, i-a acoperit ochii cu mâna, i-a strâns bărbia în sus, iar într-un minut i-a acoperit capul cu o bucată de pânză albă. Pe pieptul condamnatului s-au observat câteva spasme puternice. Între timp, medicii au examinat bătăile lui de inimă, iar după 9 minute, medicul dr. Vajay Imre a constatat decesul, după care a urmat fotografierea mortului. Pe toată durata scenei a fost o liniște mortală în rândul publicului prezent. Fotografii însă nu a mai fost văzut, pentru că procurorul regal a somat publicul prezent să părăsească locul.

Cel executat va fi înmormântat din sarcina familiei în modul cel mai simplu de către dr. Egyri Károly.

(Szamos, 22 noiembrie 1900)

Traducere Veres Istvan
Rubrică realizată de Adriana Zaharia

Structural, Alexei Nabiulin este un cerebral, un fanatic al formei curate. Nu caută efecte de dragul efectelor, ci lasă să răzbată sensibilitatea tocmai din muzica însăși, fără să caute s-o eclipseze.

A. Nabiulin a oferit trei seri de călătorie muzicală dinspre clasicism spre fantezia romantică

În cronică scrisă acum două săptămâni după concertul simfonic care l-a avut ca solist pe pianistul rus Alexei Nabiulin ne arătam curioși câți dintre spectatorii care au umplut atunci sala Filarmonicii sătmărene vor reveni să-l asculte în recitalul solo de joi seară. Spre bucuria noastră, au fost mulți.

A fost unul dintre cele mai așteptate, apreciate și aplaudate recitaluri instrumentale din ultimii ani. O doamnă din sală spunea că e recitalul cu cel mai bun public de la seara Bach oferită acum destul de mulți ani de violoncelistul Răzvan Suma. Și asta doar la Satu Mare, dar ar trebui să adăugăm și numărul mare de spectatori care au ținut să-l vadă și să-l asculte pe virtuozul născut în Siberia în serile de marți (la castelul Karolyi din Carei) și miercuri (la Sala Caritas din Tășnad). Însurându-i pe toți cei care au asistat la cele trei seri muzicale, numărul lor credem că trece de 500, ceea ce e foarte mult în cazul unui gen de spectacol mai puțin gustat de public.

E drept că și programul pianistului

La finalul concertelor Nabiulin a fost aplaudat în picioare, după ce a mai oferit două bisuri la fel de consistente

rus a fost foarte bine gândit. A ales trei Fantezii de Mozart, toate în tonalitate minoră (ceea ce la Mozart denotă o conștiință personală, o dezlegare de rigurile muzicii clasice, lucru destul de rar în epoca lui) și cele două Sonate op. 27 de Beethoven, ambele intitulate "quasi una fantasia". Este povestea nașterii romantismului muzical. Parcă niciieri mai explicit spus decât în Fantezia KV 475 mozartiană, cu aerul ei de improvizație nocturnă, capricioasă, trecând prin vreo cinci tonalități în câteva minute, uneori apropiindu-se profetic de abolirea oricărei reguli, preocupată mai mult de "adevărul mișcării unui suflet" (expresia a fost rostită un secol mai târziu de Modest Petrovici Musorgski) decât de canoanele formei de sonată sau rondo.

Iar în cazul lui Beethoven deja Sonata op. 27 nr. 1 e revoluționară, aproape o simfonie romantică pentru pian solo, trecând pe nerăsuflăte de la pianissimo la sforzando, reluând în final teme de la început, spargând orice granițe, o bijuterie originală, eclipsată pe nedrept de surata ei op. 27 nr. 2, "a Lunii", a cărei popularitate l-a stânenit până și pe autor. Nu că ar fi mai slabă sau mai clișeică, dimpotrivă: rămâne tulburător faimosul Adagio sostenuto de la început, ferme-

cător acel Allegretto median și frisonant finalul Presto agitato, iar Nabiulin a știut să nuanțeze și să aprofundeze emoția fiecărei mișcări prin folosirea intensă a pedalei și prin câte un rubato surprinzător, dar niciodată fără a fi justificat de momentul muzical.

Știm severitatea școlii ruse și dedicarea artistului, care exersează ore-n șir înaintea unor concerte. Ne simțim privilegiați să-l putem asculta atât de des la Satu Mare și, iată, chiar și în orașele dimprejurul reședinței de județ. Structural, Alexei Nabiulin este un cerebral, un fanatic al formei curate. Nu caută efecte de dragul efectelor, ci lasă să răzbată sensibilitatea tocmai din muzica însăși, fără să caute s-o eclipseze. Croniciarul va mărturisi că, venit la concert cu gândul de a urmări anume tehnica solistului, s-a lăsat repede purtat de magia venită dinspre solitarul pian de pe scenă, o baie sonoră binevenită pentru mințile oboseite din ziua de azi.

La final Nabiulin a fost aplaudat în picioare, după ce a mai oferit două bisuri la fel de consistente. Oricine ar conduce de acum Filarmonica știe deja că prezența lui va umple sala. Așa că îl mai așteptăm pe la noi.

Vasile A.

Leo Iorga a marcat istoria unor trupe rock de legendă din România: Cargo și Compact

Un mare nume al istoriei muzicii rock din România a părăsit scena la sfârșitul săptămânii trecute, intrând în istorie.

Născut pe 2 decembrie 1964, în Arad, Leo Iorga a debutat ca toboșar în trupa Liceului "Ioan Slavici" din localitate. Între anii 1984 și 1985 a fost solist al grupului Pacific, iar din 1985 până în 1988 a fost toboșar și solist pentru trupa Sui-Generis. Ulterior, el a devenit solistul trupei Cargo, lansând hiturile "Brigadierii", "Povestiri din gară" și "Erata", după care din 1988 până în 1996 a fost solist al Compact B, o trupă formată după scindarea formulei inițiale Compact, în componența Leo Iorga, Adrian Ordean, Vlady Cnejevici, Teo Peter, Emil Laghia și Leluț Vasilescu, formație catalogată de Florian Pittiș și de mulți alții drept "formula de aur a Compactului".

"Cine ești tu oare?", un album compus de Adrian Ordean, include hituri rock care au rămas legate de vocea lui Leo Iorga, precum "Cine ești tu oare?", "Te visez mereu", "Să te gândesci la mine", "Nu uita", "Trenul Pierdut", "Singular în noapte", "Omul negru".

Cu Leo Iorga vocal, trupa Compact cântă la festivalul "Mitt Ein Ander" la Berlin în 1989. În 1990 participă la turneul "British Rock for Romania" alături de trupele Crazy Had, Jesus Jones, Skin Games. În 1992 participă la festivalul "Rock '92" alături de două nume celebre ale rockului mondial - Uriah Heep și Ian Gillan Band, iar în 1993 susține două concerte alături de legendara trupă Nazareth. În 1994 cântă la "Skip Rock Festival" alături de celebrul grup Jethro Tull.

După plecarea din Compact B, în 1996, a fondat trupa Schimbul 3, împreună cu Adi Ordean, apoi a fost solist al trupei Pacifica. În 2012, el a fondat trupa Pact, care a lansat, în aprilie 2014 albumul "Numărul Unu". Din discografia lui Leo Iorga mai fac parte albume precum "O altă tăcere" (2005, Pacifica).

Nimic nu l-a ținut departe pe artist de scenă și de publicul care îl iubea

Problemele de sănătate

În ultimii ani, Leo Iorga a avut mai multe probleme de sănătate. Astfel, în 2014 a fost operat pentru extirparea unei tumori cerebrale, iar în 2011 a suferit o intervenție chirurgicală pentru eliminarea unei tumori canceroase la plămâni. Anul acesta, la începutul lunii februarie, Leo Iorga a primit vestea recidivării tumorii (cancer stadiu 3-4) la singurul plămân rămas.

"În 2011, Leo a fost supus primei operații pentru extirparea unei tumori la plămân. Prima întrebare a lui Leo adresată medicului, după ce și-a revenit din anestezie, a fost «Când pot să cânt?». Și după șase luni a urcat pe scenă. Dar boala a recidivat, au apărut metastaze - la cap, la glanda suprarenală, apoi din nou la cap, din nou la plămân. A trecut prin

multe intervenții chirurgicale și le-a suportat cu încredere și curaj. A suportat stările chinuitoare date de chimioterapie, a încercat și varianta vaccinului cubanez, a făcut și imunoterapie. Dar nimic nu l-a ținut departe de scenă și de publicul care îl iubește. Poate că dragostea oamenilor (familie și fani) i-a dat forța de a merge mai departe și de a încerca pe propriul corp orice. Pentru că Leo vrea să cânte, el trăiește pentru și prin muzică: «Cât mă va ține Dumnezeu pe pământ vreau să cânt», spunea când nu era la tratament. Leo a fost mereu alături de cei care îl iubesc, adică pe scenă, în fața publicului, oriunde în țară cu medicamentele după el», povestea în februarie inițiatorii unei campanii de strângere fonduri pentru tratamentul artistului.

Sâmbătă, Adrian Ordean a anunțat, pe pagina sa de Facebook, că Leo Iorga, fostul său coleg de trupă, a murit.

"Din România, cu dragoste" este o dramă a descompunerii familiei

Crina Andriucă (Mama) și Andy Varga (Bucle de Aur) într-o scenă intensă

În primăvară Teatrul de Nord a lansat un spectacol care implică trei tineri voluntari, alături de două actrițe profesionale, una din ele (Carmen Frățilă) semnând regia. L-am văzut și noi și este tulburător.

"Din România, cu dragoste" este unul din textele primite în urma concursului de dramaturgie inițiat anul trecut de Trupa Mihai Raicu și câștigat de "Tără(z)boi", piesa-scenariu a basarabencei Mariana Starciuc. Textul de față este scris de o bucoreșteancă pe nume Carmen Dominte, care a lansat de curând un volum de teatru scurt. Și este o dramă a descompunerii ideii de familie, într-o Românie care și-a pierdut complet în ultimii ani busola morală și își pierde pe zi ce trece și populația, plecată în căutarea unei pâini mai albe. Cei rămași se descurcă și ei cum pot printre rămășițele simbolizate scenic la perfecție de grămada de gunoaie (decorul a fost gândit de Cristian Gătina).

Numele personajelor sunt mai curând porecle simbolice: Micul Prinț e un băiat

inocent care învață să stea pe picioarele lui când familia i se destramă, Bucle de Aur e o fată inocentă care încearcă din răspuțeri să mai copilărească o vreme și caută o mamă "de joacă" în locul celei plecate în Franța, Oreste e un tânăr pe care absența părinților l-a făcut cinic și interlop și care profită de toată lumea, inclusiv de necazurile mamei Micului Prinț, căreia-i vinde droguri fără ca fiul ei să știe. Desigur, va sfârși rău, ca tizul antic.

Adrian Ilie are cel mai natural joc în drumul spre maturizare al Micului Prinț, în timp ce Andy Varga e parcă prea cerebrală într-un rol de fetiță care ar trebui să fie mai trambulindă, mai ingenuă. Darius Popa doar aproximează revolta ce moacă în Oreste (ah, ce bine i-ar fi stat acest rol bietului Iosif Ahmed!), dar are calități și se vede asta când intensitatea crește. Ne bucurăm mult pentru Crina Andriucă: acest proiect i-a oferit tinerei actrițe un rol consistent, nuanțat, care o pune mult mai bine în valoare față de alte prestații mai mult decorative. Sfârșiera interioară a mamei ea o pictează tragic, am zice că în rimel topt de lacrimi.

“Pentru mine a fost crucială intervenția unor profesori în luarea deciziilor care m-au condus în locul în care mă aflu astăzi. Dacă nu aveam parte de dascăli care să mă ghideze și să îmi expună mie și persoanelor din jurul meu potențialul meu și să mă ajute să îmi descopăr și să îmi urmez pasiunea, consider că nu eram aici, iar cu această ocazie îmi doresc să expun celor care sunt la început de drum în vreun domeniu, importanța găsirii unui mentor”.

INTERVIU

Rafael Chiș: indiferent de specialitate, un doctor trebuie să prezinte empatie

Eseistul Petre Țuța spunea: “Medicina este arta vindecării, care teoretic nu are nicio limită”. Am cunoscut recent un tânăr student la Medicină. Energia sa debordantă ne-a inspirat și pornind de la ideea că e o bună sursă de inspirație pentru toți cei care își doresc atingerea unor obiective, l-am provocat la un interviu. O discuție despre ce înseamnă anii de studenție la una din cele mai grele facultăți, ce eforturi presupune și cum se vede sistemul medical românesc prin ochii unui tânăr student.

Vă invităm așadar să citiți un interviu interesant și captivant cu Rafael Florin Chiș, de loc din Tășnad, actualmente student la Universitatea de Medicină, Farmacie, Științe și Tehnologie “George Emil Palade” din Târgu Mureș, vicepreședinte științific Divizia Studenți SideMED România.

- Rafael, pentru început te invit să te prezinți cititorilor noștri.

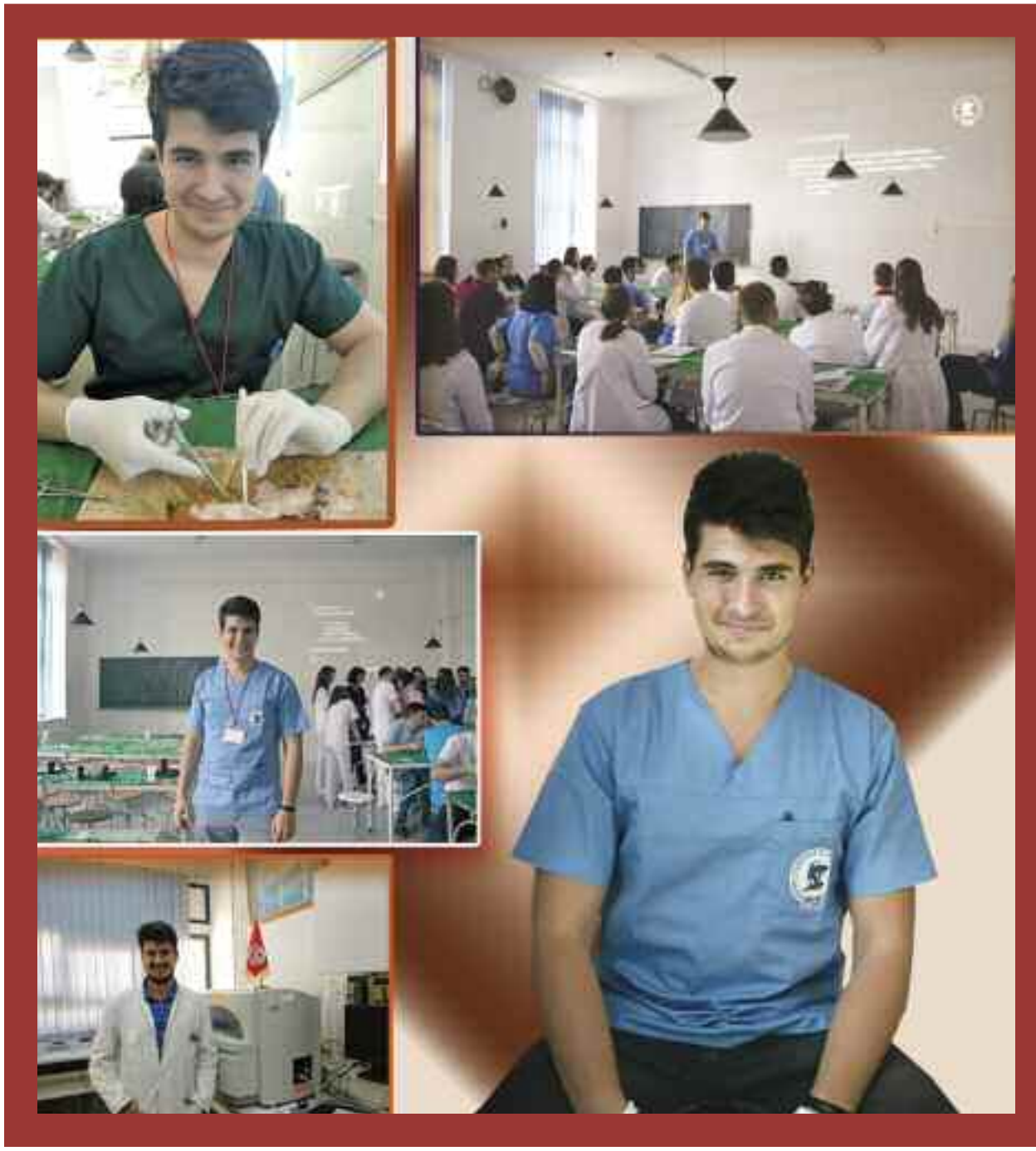
Mă numesc Rafael Florin Chiș și sunt în prezent student la Universitatea de Medicină, Farmacie, Științe și Tehnologie „George Emil Palade” din Târgu Mureș. Consider că am avut norocul să mă nasc în orașul Tășnad, într-o familie iubitoare care încă de la primele mele activități școlare și extrașcolare m-au susținut și m-au motivat necondiționat. Am urmat ciclul primar și cel gimnazial în cadrul Școlii Gimnaziale Tășnad unde mi-am încheiat unele dintre cele mai trainice și frumoase prietenii, prietenii care există și în ziua de astăzi. După terminarea ciclului gimnazial, am ales să îmi continui studiile la Colegiul Național „Mihai Eminescu” din Satu Mare.

- Din Tășnad la Satu Mare. Ce te-a determinat să alegi acest mare colegiu?

Alegerea liceului a fost pentru mine destul de dificilă. Deoarece eu îmi doream mult să urmez profilul Științe ale naturii, a trebuit să analizez o perioadă îndelungată care sunt liceele din județ care oferă cel mai bun profil. Într-un final, decizia a venit mai ușor decât mă așteptam deoarece după ce am vizitat Colegiul Național „Mihai Eminescu”, de Zilele Poeților Deschise, am simțit că acolo îmi este locul. În ziua de astăzi, recunosc poate cu puțină mândrie, că a fost una dintre cele mai bune decizii pe care le-am luat și că nu regret nicio secundă că am fost eminescian.

- Ai simțit la un moment dat că vrei să studiezi medicina, într-un anumit context, poate chiar în afara cadrului școlar?

Primele momente în care pot să zic că am simțit o atracție față de medicină au fost în timp ce încă eram în ciclul gimnazial. Existau în acele vremuri o serie de emisiuni pe Discovery Channel despre medici legiști și intervenții chirurgicale deosebite la care mă uitam fascinat împreună cu mama mea, iar ulterior am început să urmăresc seriale cu temă medicală. Momentul definitiv pentru mine și pentru alegerea carierei de medic a venit însă în clasa a șaptea când am aflat și am citit despre

viața neurochirurgului Ben Carson. În momentul acela am început să visez la cariera de medic.

- Și-au pus amprenta profesorii pe care i-ai avut în școală asupra alegerii universității pe care o urmezi?

Da. Negreșit. Pentru mine a fost crucială intervenția unor profesori în luarea deciziilor care m-au condus în locul în care mă aflu astăzi. Dacă nu aveam parte de dascăli care să mă ghideze și să îmi expună mie și persoanelor din jurul meu potențialul meu și să mă ajute să îmi descopăr și să îmi urmez pasiunea, consider că nu eram aici, iar cu această ocazie îmi doresc să expun celor care sunt la început de drum în vreun domeniu, importanța găsirii unui mentor.

- Cu siguranță, pregătirea pentru facultatea de medicină presupune un anumit efort. Când a început pregătirea în cazul tău, cât timp ți-ai dedicat pentru a ajunge aici?

Pregătirea pentru facultatea de medicină începe odată cu alegerea centrului dorit, deoarece marile centre universitare din România prezintă de cele mai multe ori materiale bibliografice diferite. În cazul universității al cărei student sunt, aceasta a fost repre-

zentată de un manual folosit și de unele facultăți de medicină din SUA pentru examenul de admitere, manual ce conținea aproximativ 600 de pagini. În cazul meu, acest material bibliografic a reprezentat o provocare suplimentară deoarece conținea de multe ori informații expuse într-un mod diferit față de manualele din care studiam la liceu sau față de cele necesare pentru olimpiada națională de biologie. Astfel, am început pregătirea pentru admitere la începutul clasei a X-a, studiind în paralel materia din manualele de liceu, iar ulterior din clasa a XII-a m-am focusat strict pe cartea de admitere pentru facultatea din Târgu Mureș, învățând zilnic aproximativ 5-6 ore, cu întrerupere.

- Spre ce ramură a medicinei te-ai îndreptat și cum ai făcut această alegere?

Visul meu este în continuare neurochirurgia. Personal, văd neurochirurgia ca vârful de lance în medicină și ca o ramură care încă permite și are nevoie de descoperiri noi. Nu cred că există ceva mai fascinant și complex decât creierul uman și să ai șansa să ajuți la refacerea lui după diverse afecțiuni mi se pare un lucru incredibil. Desigur, fiind student doar în anul

III, există multe specialități despre care nu am suficiente informații, astfel nu pot spune că exclud o altă cale, însă momentan mă văd ca profesând într-o ramură chirurgicală, iar ideal ca neurochirurg.

- Ce calități consideri că trebuie să le aibă un doctor?

În primul rând consider că indiferent de specialitate, un doctor trebuie să prezinte empatie.

Cu cât un doctor va reuși să empatizeze mai bine cu un pacient, cu atât va crește complianța pacientului la tratament și șansele de vindecare sunt mai mari. De asemenea, odată cu complianța pacientului crește și respectul acestuia pentru doctor, pentru actul medical și în cele din urmă pentru sistemul medical. Pe lângă empatie, consider că un doctor bun ar trebui să fie mereu calm, dar pregătit să gestioneze situații critice și să dea dovadă de o tendință de autoperfecționare.

- Ai reușit, prin stagiul de pregătire la care ai participat vara aceasta, să vezi cum e la alții sistemul medical. Vorbește-ne puțin despre experiența ta din vară.

În vara aceasta am participat la un

stagiul de cercetare ce a durat o lună, în Tunisia, prin programul SCORE. Activitatea mea de cercetare s-a desfășurat în domeniul imunologiei și, mai specific, am încercat să aflăm care este rolul peptidului gliadin deamidat în diagnosticul și urmărirea bolii celiac. A fost o experiență unică despre care pot spune că m-a schimbat atât pe plan medical și intelectual, cât și pe plan personal. Din punct de vedere al sistemului medical și nu numai, Tunisia face parte din păcate din categoria țărilor aflate încă în dezvoltare, iar acest lucru se reflectă prin multe lipsuri. Cred că cea mai mare problemă a sistemului medical de acolo, pe lângă condițiile de igienă precară și anumite lipsuri materiale, o reprezintă neadoptarea guideline-urilor internaționale și standardizarea anumitor proceduri. Cu toate că aceste probleme se pot regăsi uneori și în unele arii din sistemul sanitar românesc, gravitatea lor este mult mai accentuată în țările din așa zisă „lume a treia”.

- Cum e sistemul medical românesc prin ochii unui student?

Momentan, el pare destul de corupt și superficial, dar cu tendințe de „vindecare”.

Există multe probleme și neajunsuri despre care nu aș vrea să intru în amănunte, dar pe care eu și colegii mei cu care am mai discutat despre această temă le considerăm ca fiind rezultatul politizării sănătății oamenilor. Dar, cum spuneam, există o tendință de reparare a acestor probleme. Personal, văd în generațiile noi o dorință de a corija problemele legate de corupția în spitale și legate de superficialitatea cu care se practică actul medical. De asemenea, de cele mai multe ori, medicii tineri, cei din generațiile mai noi, prezintă un interes crescut pentru educația medicală de calitate.

- Consideri că pot studenții de la medicină să contribuie la schimbarea sistemului medical actual?

Desigur, mai ales prin implicarea în societăți studențești ce urmăresc creșterea calității educației medicale. Este incredibil ce poate o mână de studenți să realizeze.

Concret, pot da exemplul Societății pentru Inovație, Dezvoltare și Educație Medicală – SideMED, societate fondată și alcătuită doar din studenți care realizează workshop-uri chirurgicale și medicale ce au rolul de a ajuta studenții de la medicină să pună mai ușor în practică ce învață în cadrul facultății. SideMED este probabil primul exemplu ce îmi trece prin minte, dar astfel de asociații/societăți care contribuie la creșterea calității educației medicale mai există și este foarte important ca studenții să se implice, pentru că până la urmă schimbarea vine de la fiecare din noi.

- Ce îți dorești să faci la absolvirea universității?

Cu riscul să par puțin visător, mărturisesc că îmi doresc să încep cariera mea de neurochirurg undeva peste granițe și să activez în paralel ca și cercetător în domeniul neuroștiințelor într-un institut de renume din Europa sau chiar din lume.

A consemnat Ioana Vladimirescu

EVENIMENT

Clădirea gării a fost realizată după proiectele renumitului constructor Pfaff Ferenc (1851 - 1913) care a trăit la Budapesta, și care în perioada 1887 - 1907 a fost angajat al MÁV-ului (Căile Ferate Maghiare), care a proiectat peste 20 de clădiri, gări mai mari sau mai mici pe teritoriul de atunci al Ungariei.

Se împlinesc 120 de ani de la inaugurarea clădirii Gării Satu Mare

Clădirea Gării Satu Mare a fost construită în 1899 și inaugurată în 11 noiembrie. A fost proiectată pentru un oraș care în acei ani avea între 26 - 27.000 de locuitori.

Era o perioadă de dezvoltare economică când în orașul Satu Mare se construia masiv: Tribunalul Județean, Hotelul Panonia (Dacia), Parcul Kosuth Kert (Grădina Romei), Primăria (fosta primărie - clădirea veche, care a fost demolată), Teatrul Municipal, 4 școli orașenești, bănci... toate oglindesc arhitectură vremii.

Clădirea gării a fost realizată după proiectele renumitului constructor Pfaff Ferenc (1851 - 1913) care a trăit la Budapesta, și care în perioada 1887 - 1907 a fost angajat al MÁV-ului (Căile Ferate Maghiare), care a proiectat peste 20 de clădiri, gări mai mari sau mai mici pe teritoriul de atunci al Ungariei. După proiectele lui au fost realizate și clădirile garilor din Cluj, Carei, Arad, Ghimeș, Miskolc, Pecs, Szeged, fiind considerate cele mai reușite construcții de gări ale Imperiului Austro - Ungar. Această considerație este valabilă și pentru Gara Satu Mare.

În lucrarea intitulată Epoca strălucită a MÁV-ului, Merényi György a considerat aceste clădiri novatoare, autentice, moderne, cu stil curajos, cu ceva specific, caracteristic: clădire masivă compusă din corp central cu etaj și două corpuri laterale cu etaj, legate între ele de corpuri cu un singur nivel, toate cu legătură de coridoare între ele. Partea dinspre linii era prevăzută cu peron și copertină, o construcție metalică (stâlpii de susținere pe verticală și grinzele orizontale de susținere a acoperișului). Urmărind clădirile garilor deja enumerate, se constată aceeași concepție arhitecturală, la altă scară de mărime, de realizare.

În ce constau asemănările: stil arhitectural renanșantist, eclectic; motivele

Gara Satu Mare poate fi considerată una din cele mai reușite construcții de acest gen a Imperiului Austro-Ungar a anilor de sfârșit de deceniu și secol XIX

artitecturale, ornamentale specifice...cu latură umană (medalioane din ceramică care sunt portrete ale unor oameni de seamă a acelor timpuri); simetria elementelor constructive și decorative; materiale naturale - cărămidă, lemn, metal.

Toate acestea fac nu numai frumoasă clădirea Gării Satu Mare, dar și utilă, nimerită în proporții, în compartimentare interioară pentru birouri și încăperi de serviciu care și în zilele noastre încă fac față traficului de călători pentru acest oraș. Gara Satu Mare poate fi considerată una din cele mai reușite construcții de acest gen a Imperiului Austro-Ungar a anilor de sfârșit de deceniu și secol XIX.

Multe din aceste elemente constructive și arhitecturale se constată și la res-

tul de clădiri, de construcții masive deja amintite, realizate în acea perioadă în Satu Mare sau în alte orașe.

Descriind clădirea Gării Satu Mare, trebuie să amintim și despre clădirile anexe, despre liniile și aparatele de cale din gară, despre sistemul de siguranță și semnalizare.

Vechea gară de acum 148 de ani nu a fost demolată

La inaugurarea liniei Carei - Satu Mare la data de 25 septembrie 1871, Gara Satu Mare avea o altă clădire de călători P + 1 (care și astăzi există în partea dreaptă a clădirii actuale, spre oraș) dar acum cu altă destinație. Dispozitivul de linii și aparate de cale era mai mo-

dest, corespunzând traficului de călători și marfă din acei ani. Gara avea două cabine de acari, magazine de mărfuri, rampe de încărcare - descărcare, chei de vite.

Tot în anul 1871 s-a construit Depoul de locomotive din Satu Mare care asigura tracțiunea cu locomotive cu abur pentru trenurile de călători și de marfă pe linia Carei - Satu Mare, mai târziu pe liniile Satu Mare - Baia Mare și Satu Mare - Halmeu. Depoul avea birouri, hală și linii de reparații, canal de revizie, placă de întorcere pentru locomotive, elevator pentru alimentare cu carbine a locomotivelor. În 17 iunie 1900 se inaugurează linia de cale ferată îngustă Satu Mare - Arduș și în 20 aprilie 1906 linia de cale ferată îngustă Satu Mare - Bicsad. S-a impus tot în acest

an construirea gării de îngustă Sângeni și a Depoului de locomotive Sângeni care asigura locomotivele cu abur pentru aceste linii de cale ferată îngustă. Depoul de îngustă avea aceeași dotare și utilități dar la scară mai mică. Odată cu desființarea liniilor înguste din jurul Sătmăruului, gara Sângeni și depoul de îngustă au fost desființate, demolate sau au primit alte destinații.

Odată cu creșterea traficului de călători și marfă, în decursul anilor s-a impus mărirea numărului de linii din gară și prelungirea lor. O ultimă sistemizare și modernizare a Gării Satu Mare a avut loc în anul 1992 când s-a construit o nouă clădire CED care cuprinde la parter biroul de mișcare și la etaj sala de rele, laborator de măsurători și birouri. Tot în acest an a fost modernizat și sistemul de semnalizare și siguranță, s-au montat electromecanisme la aparatele de cale și semnalele luninoase (semafoarele).

Cunoscând aceste lucruri despre gară și despre clădirea Gării Satu Mare, considerăm că orice pasager (călător) care trece prin gară sau așteaptă un tren pe peron, merită să arunce o privire asupra clădirii și asupra liniilor din stație și va constata cu satisfacție că descoperă o gară care nu și-a pierdut din farmec, demnă pentru o carte poștală ilustrată sau o poză.

Piese filatelice aniversare

Cu ocazia aniversării, în cadrul AFFR (Asociația Filateliștilor Feroviari din România) s-au realizat câteva piese filatelice: ștampilă ocazională; plic special - format STAS; plic special - format midi; carton filatelic; coliță în ediție privată timbre fără valoare.

Piese filatelice au fost machetate de ing. Lőrincz Tiberiu - membru AFFR și Cercul Filatelic Satu Mare. O parte din piesele filatelice au fost distribuite la colecționarii din cadrul AFFR din diferitele orașe ale țării: Iași, Cluj, Reșița, Bârlad, București, Timișoara dar au ajuns și în străinătate: Germania, Polonia, Austria, Ungaria, Anglia.

Cine a fost Paff Ferenc, constructorul Gării din Satu Mare?

Paff Ferenc s-a născut în 19 noiembrie 1851 la Mohacs. Și-a finalizat studiile la Universitatea Tehnică - Facultatea de Arhitectură din Budapesta fiind studentul lui Steindl Imre, o somitate a arhitecturii maghiare.

Carierea lui a început cu proiecte mai mici, cum au fost biserica catolică Svábhegy și construcții anexe de cale ferată. A câștigat renume după proiectarea și construirea în 1890 a clădirii gării Fiume (Rieka). Un alt succes a fost construirea după proiectele lui Paff Ferenc a garilor Miskolc și Kaposvár, apoi a celei din Satu Mare care respectă aproape întocmai arhitectura, forma și dimensiunile gării din Kaposvár.

Caracteristicile clădirilor garilor proiectate și construite după proiectele lui Paff Ferenc sunt: clădiri compuse din 3 corpuri - dominant, mai mare

Fundația de Protecție a Patrimoniului de Cale Ferată din Ungaria a dezvelit plăci comemorative pe fațada multor clădiri din multe gări, dedicate lui Paff Ferenc

fiind corpul central și două corpuri laterale care se încheie cu pavilioane de colț, cu date tehnice constructive asemănătoare; dimensiunea construcțiilor, a căror lungime este de 8 - 10 vagoane de cale ferată; clădirile în partea dinspre linii au peroane acoperite, pe toată lungimea clădirii (copertine) asigurând protecție la ieșirea din holul central; clădirile au pereții exteriori îmbrăcați cu cărămidă aparentă, iar în partea superioară au multe ornamente, frizuri și medalioane de ceramică care reprezintă portretele unor personalități ale acelor vremuri; compartimentarea spațiilor interioare este riguros aleasă pentru birouri, săli de așteptare, încăperi cu diferite utilități și servicii...clădirile făcând față și în zilele noastre la afluența de călători impuse de traficul actual; stilul arhitectural este cel renanșantist, eclectic, specific construcțiilor perioadei respective.

Cele 20 de clădiri de gări de cale ferată pot fi grupate după situarea

lor în 3 categorii (ținând cont de faptul că ele au fost construite în perioada când Ungaria avea alte frontiere):

- Pe teritoriul Ungariei de azi: Miskolc, Cegléd, Győr, Debrecen (gara veche, care a fost bombardată în cel de al doilea război mondial) Pécs, Szeged, Szolnok

- Pe teritoriul României: Cluj, Satu Mare, Arad, Carei, Simeria, Ghimeș

- Pe teritoriul altor țări vecine cu Ungaria: Fiume (Rieka), Kosice (Bratislava), Zageb, Vîrsec.

Alte construcții, cu alte destinații, realizate după proiectele lui Paff Ferenc: Clădirea Administrativă a Regionalei de Cale Ferată din Szeged; Clădirea Muzeului Transporturilor din Budapesta; Clădirea Muzeului Metropolitan Budapesta.

Paff Ferenc a participat cu proiecte la reconstrucția, modernizarea și extinderea altor 18 clădiri de gări și anexe de cale ferată. Datorită arhitecturii deosebite multe clădiri de gări

sunt protejate și au fost declarate construcții de patrimoniu.

Stilul arhitectural specific al lui Paff Ferenc s-a imprimat și la realizarea altor clădiri cu alte destinații, care au fost și ele relativ numeroase, ținând cont de faptul că s-au realizat într-o perioadă de intensă dezvoltare economică și industrială.

Fundația de Protecție a Patrimoniului de Cale Ferată din Ungaria a dezvelit plăci comemorative pe fațada multor clădiri din multe gări, dedicate lui Paff Ferenc, în gările din: Cegléd, Fűzesabony, Miskolc, Fiume, Ghimeș.

Tot în cinstirea lui Paff Ferenc, aceeași fundație a organizat expoziții aniversare omagiale dedicate lui Paff Ferenc: în anul 2000 la Fiume (Rieka) și în 2003 la Miskolc.

A murit în 21 august 1913 și a fost înmormântat în cimitirul Farkasrét din Budapesta.

Ing. Lőrincz Tiberiu, membru AFFR

“Oferă-i omului doar impresia singurătății tale, iluzia libertății, iar acel om îți va aparține pentru totdeauna”.

(Nicolae Cornescian)

FILA DE PSIHLOGIE

Dorința de control aduce presiune în relații

Nu de puține ori ne trezim într-un punct al relațiilor în care totul scapă de sub control. Deși totul a început promițător și nu suntem nici la prima și nici la a doua încercare de a ne împărți viața cu cel de care ne-am îndrăgostit, după o perioadă de timp nu ne mai simțim confortabil alături de jumătatea aleasă și luăm în calcul chiar și decizia de a ieși din nou și din această ultimă relație. „Înainte de a-l părăsi, lasă-l în pace!”. Este o sintagmă care sintetizează foarte bine fenomenul paradoxal ce se manifestă în relațiile de co-dependență. Premisa este simplă: uneori este mai bine să permitem unei probleme să se rezolve de la sine decât să forțăm lucrurile să se întâmple într-un anume fel.

Iată un exemplu: un partener neglijat cu un stil de atașament anxios se simte supărat și respins că celălalt partener nu este atât de cald sau iubitor pe cât își dorește să fie. Așadar, partenerul furios, neglijat, se-mbufnează, aruncă cu vorbe tăioase, face acuzații și se plânge de lipsa de atenție din partea jumătății lui. Mesajul din spatele comportamentelor sale pare să fie: „O să fiu supărat și o să te pedepsesc până când începi să te comporți mai cald și mai iubitor față de mine!” De câte ori credeți că funcționează?

Dacă cel puțin un partener acționează diferit decât de obicei, dinamica relației se poate schimba

Sau, să ne uităm la capătul opus al spectrului. Să presupunem că un partener evitant se simte sufocat și are nevoie de mai mult spațiu și distanță interpersonală. Această persoană ar putea percepe că nu poate cere spațiul

necesar fără să fie acuzată că nu este iubitoare. Prin urmare, evită să mai întrebe și își iau oricum spațiul de care au nevoie. S-ar putea să stea până târziu la serviciu sau să plece într-o călătorie cu prietenii (singur, desigur), sau doar să acționeze foarte detașat și să se focuseze doar asupra obiectivelor personale în weekend-uri, ca și cum jumătatea lui nu ar fi acolo. Și oare, de câte ori acest comportament îl va determina pe partenerul anxios să facă un pas înapoi?

Cu siguranță nu aceasta este calea spre o relaționare eficientă. Dimpotrivă, comportamentul evitantului tocmai a hiperactivat sistemul emoțional al persoanei anxioase. Un anxios nu poate tolera să nu știe ce se va întâmpla sau dacă urmează să rămână singur o vreme... așa că va veni și mai aproape,

va cere mai mult liniște, mai multă apropiere și va încerca să își împiedice partenerul să mai meargă în călătorii cu prietenii. Deci, funcționează distanțarea?

Prin acest joc psihologic, persoana anxioasă nu obține căldura, dragostea și reasigurarea de care are nevoie (cel puțin nu la un nivel care să o satisfacă), iar persoana care evită nu va atinge spațiul și distanța emoțională necesare pentru a-și restabili propriul confort emoțional.

Renunță la control și tensiunile se vor micșora

Ce e de făcut, așadar? În primul rând e de dorit să nu repetăm la nesfârșit ceea ce am constatat că nu

funcționează. Sigmund Freud spunea că e o nebunie să facem tot același lucru și să așteptăm să obținem rezultate diferite. Astfel, o bună strategie este exact renunțarea la încercarea de a controla comportamentul celuilalt.

Rezultatele studiilor confirmă faptul că persoanele evitante în realitate își iubesc partenerii. Aceasta nu înseamnă că ei pot tolera o mare apropiere și intimitate, dar v-ar putea pune interesele înaintea propriei persoane, atât timp cât a fost ideea lor! În mod ironic, cea mai bună șansă pe care o are persoana anxioasă de a-și face partenerul (evitant) să se apropie și să fie mai iubitor este, să nu mai ceară dragoste și apropiere.

Astfel, sfatul psihologului pentru anxiosul nemulțumit, ajuns la capătul răbdărilor, este de a lăsa o perioadă lu-

crurile să se întâmple pur și simplu de la sine, înainte să ia decizia finală de a-și părăsi partenerul. S-ar putea să aibă surpriza de a primi mai multă căldură și iubire în acest fel.

De cealaltă parte, și evitantul poate face primul pas înspre schimbarea dinamicii relaționale, renunțând la spațiul său personal pentru o perioadă. Este foarte adevărat că nu îi va fi deloc ușor. Dar, dacă poate tolera pentru o perioadă și reușește de fapt să îi ofere partenerului său reasigurările de care are nevoie, este posibil să descopere că acesta din urmă se relaxează și devine tot mai puțin solicitant. Și în cele din urmă, s-ar putea să simtă că poate respira, regăsindu-și confortul propriu în relație.

A permite schimbarea fără a o forța nu este atât de greu, dar trebuie să fii conștient de acest proces

În timp ce îți controlezi corpul și rămâi prezent, sau în timp ce îți eliberezi partenerul pentru propriile nevoi și spațiu, e necesar să exersezi să îți amintești și să fii cea mai bună variantă a ta. Îți amintești ultima dată când te-ai simțit sigur, calm și încrezător? Este posibil să fi fost chiar înainte de a intra în această ultimă relație romantică. Încearcă să fiți acea persoană și conștientizează că te poți simți în acest fel cu sau fără partenerul tău.

Dacă, după o perioadă de eliberare a partenerului (cu anumite restricții de tranzacționare, desigur), vei observa că dragostea sau înțelegerea de care ai nevoie nu va veni, sau spațiul de care ai nevoie pur și simplu nu îți va fi oferit, atunci vei avea o decizie dificil de luat. Nu trebuie să te lași copleșit de acest aspect și lucrurile nu trebuie să se transforme în haos. Puteți elibera cealaltă persoană cu dragoste, recunoscând că pur și simplu nu vă poate oferi ceea ce aveți nevoie.

Ioana Zaharia

Cu mâna în buzunar, pentru confort emoțional

“Să-ți ții mâinile în buzunare în timpul unei conversații este o lipsă de educație”, spune o vorbă din categoria bunelor maniere, fără să țină cont de motivele care ne împing să strecurăm mâinile în buzunare. La ce servesc buzunarele? Să ne ascundem mâinile prea timide?

Buzunarele sunt un factor de echilibru afectiv important pentru omul aflat în picioare. Ele consolidează stabilitatea corpului în circumstanțe de agresivitate socială. Prin ascunderea mâinilor în buzunare în public scade ponderea agresivității subiectului observat și se poate evita ca acesta să stârnească agresivitatea celor cu care vine în contact.

Acest tip de atitudine este perceput de către ceilalți drept un gest de calmare. Toți crescătorii de câini știu că

trebuie să ne ascundem mâinile în buzunare dacă vrem să evităm stârnirea unui câine periculos. Câinele percepe acest gest sau gestul generează o deviație fero-hormonală a mirosului pe care îl degajăm, diminuând, în același timp, procentul de aciditate al transpirației? Botul câinelui poate simți un spectru de mirosuri de o mie de ori mai larg decât cel perceput de nasul omului, printre care și varietatea mirosurilor corporale care nu sunt decât traducerile olfactive ale dispozițiilor noastre.

Ne ascundem cu totul mâinile în buzunare când se ivește ocazia, fie entru că e frig afară, fie pentru că percepem o agresivitate verbală în discursul interlocutorilor, fie pentru că resimțim un disconfort într-un context excepțional sau de examen. Buzunarele sunt un refugiu și/sau un instrument de reechilibrare.

Care este buzunarul tău de refugiu? Stângul, dreptul sau amândouă?

Buzunarul drept

Obișnuirii buzunarului drept sunt mai sensibili la ostilitatea verbală a interlocutorilor și, fiindcă obiectează mental fără a îndrăzni să replice verde în față, își afundă instinctiv mâna dreaptă în buzunar pentru a-și acorda timpul necesar de gândire ca să găsească modalitatea cea mai bună de a spăla putina sau de a-și contracara adversarul.

Buzunarul stâng

Maniacii buzunarului stâng sunt niște emotivi înnașcuți. Acest reflex intervine când se simt depășiți sau turburați de evenimente. Cum le place să și seducă, își afundă mâna stângă în buzunar de fiecare dată când se regăsesc într-un context amoroș.

Ambele buzunare

Obișnuirii ambelor buzunare își marchează indiferența. Dispariția celor două mâini trădează și o nevoie de eschivare sau o fugă simulată din fața unui individ ostil sau a unui context fără ieșire.

Buzunarele sunt reprezentarea simbolică a emisferelor cerebrale. Ne strecurăm acolo mâna (sau mâinile), pentru a ne distanța de o situație perturbantă sau pentru a ne proteja de agresivitatea reală sau presupusă din jur. Gest de reacție punctual în contextul unei conversații, mâna strecurată în buzunar trădează o perturbare a climatului mental. Dar mâinile inactice sunt și amorțite, iar buzunarele sunt foarte practice pentru a le încălzi.

Sursa: “Dicționar ilustrat al gesturilor”, 2013

Ioana Zaharia

Leonardo DiCaprio și-a impresionat fanii din România cu fotografiile postate pe Instagram

Mai multe imagini din timpul Marșului pentru Păduri care a avut loc duminică în București au fost postate de către Leonardo DiCaprio pe contul său de Instagram.

Leonardo DiCaprio a publicat ieri seară pe contul său de Instagram mai multe fotografii din timpul Marșului pentru Păduri. Fotografii au fost realizate de către Cătălin Georgescu pentru GreenPeace România.

„Peste 4.000 de oameni au mărșăluit pe străzile din București, cerând Ministerului Pădurilor din România

să pună capăt exploatării ilegale și cerând protejarea ultimelor păduri virgine din Europa. Proteste similare au avut loc în mai multe orașe din țară. În fiecare an, 38 de milioane de metri cubi de lemn dispar din pădurile României.

Majoritatea copacilor sunt tăiați ilegal

Au mai fost, de asemenea, sute de atacuri asupra pădurarilor, inclusiv doi au fost uciși cu brutalitate, pentru protejarea acestor păduri. De la Amazon până în România, atacurile împotriva apărătorilor pădurilor sunt în creștere.

Trebuie să protejăm pădurile și oamenii care le protejează”, a fost descrierea de la imaginile publicate de Leonardo DiCaprio.

Postarea a strâns într-un timp foarte scurt peste 340.000 de aprecieri, semn că gestul făcut de actor a fost apreciat și a reușit să îi impresioneze, în special pe români. Leonardo DiCaprio este recunoscut pentru acțiunile sale de protejare a mediului. El are și o fundație, numită „Earth Alliance”, care este creată alături de Laurene Powell Jobs și Brian Sheth. În luna august, el a anunțat faptul că va dona 5 milioane de dolari pentru conservarea pădurii

tropicale care a fost afectată extrem de grav de incendii.

Duminică a avut loc în București Marșul pentru Păduri. Peste 4.000 de oameni au ieșit în stradă pentru a cere stoparea exploatării ilegale a pădurilor, modernizarea bazei de date SUMAL (Sistemul de Umărire a Materialelor Lemnoase), protejarea ultimelor păduri virgine, dar și demisia ministrului Apelor și Pădurilor, Ioan Deneș, conform Mediafax.

Protestul a fost organizat de către organizațiile nonguvernamentale GreenPeace România, DeClic și Agent Green. Traseul a pornit din Piața Uni-

versității și a ajuns până la Ministerul Apelor și Pădurilor. De asemenea, au avut loc proteste și în alte orașe din țară, precum Cluj-Napoca, Brașov, Iași, Bistrița, Timișoara și Oradea.

În urmă cu o lună, un pădurar din Pașcani a fost ucis de către cei pe care i-a prins că tăiau în mod ilegal copaci, iar în urmă cu trei săptămâni, un alt pădurar din Maramureș a fost împușcat. În ultimii doi ani, șase pădurari au fost uciși, iar acest lucru scoate la iveală situația defrișărilor din România. Cazul ultimului pădurar ucis a ajuns să fie discutat și în presa internațională, mai precis la BBC.

Demi Moore, declarații surprinzătoare despre Ashton Kutcher

Biografia lansată de Demi Moore scoate la iveală numeroase detalii din căsnicia actriței cu Ashton Kutcher.

Demi Moore a făcut numeroase dezvăluiri șocante despre căsnicia cu Ashton Kutcher, actrița spunând că acesta s-a întrebat dacă alcoolismul este o problemă reală. Demi Moore a apărut luni în emisiunea Red Table Talk, difuzată pe Facebook, pentru a vorbi despre problemele sale cu dependența de droguri și alcool, precum și despre căsnicia cu actorul Ashton Kutcher. Cei doi au format un cuplu

de 8 ani, divorțând în 2013.

„Am deschis ușa alcoolului după aproape 20 de ani”, le-a spus Demi Moore gazdelor Jada Pinkett Smith, Willow Smith și Adrienne Banfield. „Am rămas însărcinată și apoi am pierdut copilul la aproape șase luni. Când nu am putut rămâne din nou însărcinată, sentimentul de vinovăție pe care l-am simțit a fost uriaș.”

Actrița a participat la emisiune alături de fiecele sale, Tallulah și Rumer Willis și a dezvăluit în trecut că ea a pierdut o fiică pe care ar fi numit-o Chaplin Ray. Aceasta a povestit că după ce a suferit avortul, ea și Ashton au plecat într-o că-

lătorie, iar în timpul unei cine au vorbit despre alcoolism. „Ashton a zis, ‘Nu știu dacă alcoolismul este o problemă. Cred că este vorba despre moderație’”, a declarat Demi. „Dacă m-aș fi ținut de programul meu...”, a spus actrița, explicând faptul că ea nu a avut probleme cu alcoolul în prima parte a vieții de adult.

Întrebată de ce și-a schimbat stilul de viață, Demi Moore a explicat că a vrut să fie „acel tip de fată”. „Am inventat o poveste, că el și-ar fi dorit o persoană cu care să poată bea vin și cu care să facă diferite lucruri. Nu este el cauza pentru care am început să beau. Am vrut să fiu o altă persoană. Și am renunțat la puterea mea.”

În cartea ei, Inside Out, Demi Moore oferă mai multe detalii despre decizia ei de a bea alcool. „Am vrut să fiu acea fată. Fata care poate bea un pahar de vin la cină sau care ar putea bea un shot de tequila la o petrecere. În mintea mea, Ashton voia același lucru. Așa că am încercat să devin asta: o fată distractivă, normală”. Ea a continuat spunând că nu s-a gândit atunci că Ashton este doar un tânăr care nu știe ce vorbește, iar ea nu băuse timp de 20 de ani, ci pur și simplu dorea să găsească o justificare pentru gândirea lui. „O mulțime de oameni petrec prea mult în tinerete și apoi dezvoltă o relație sănătoasă cu alcoolul”, mi-am spus. Când ne-am întors în camera noastră am luat o bere din minibar”, a scris Demi în cartea sa.

Bianca Drăgușanu și Alex Bodi au divorțat

Cei doi au decis să-și spună adio. În urma neînțelegerilor, aceștia au decis să meargă pe drumuri separate, iar Alex Bodi a făcut primele declarații despre motivul despărțirii. „Relația mea cu Bianca s-a încheiat. Am constatat că nu avem intenții comune, am considerat amândoi că este mai ok. Am depus actele de divorț, termenul este pe 2 decembrie, avem câteva zile de gândit, dar noi doi am considerat că cel mai este să o luăm pe drumuri separate că nu ajungem la un punct comun. Am ajuns la un nivel prea înalt al relației și decât să ajungem la alte finaluri sau să ne compromitem, că suntem oameni maturi, am considerat că este mai bine să evităm. Munca mea nu-mi permite să stau prea mult în țară, ea își neglijează job-ul. Noi ne-am promis unul celuilalt că la următoarea ceartă să se încheie. Am stat de vorbă, nu se poate conforma cu anumite chestii, ea amplifică greșelile mele și a stabilit că nu merităm niciunul stres și nervi”, a spus Alex Bodi pentru Spynews. O poveste de dragoste cu năbădăi. Povestea de dragoste dintre Bianca Drăgușanu și Alex Bodi a fost presărată cu multe împăcări și despărțiri. Bianca Drăgușanu s-a cununat civil cu iubitul ei, Alex Bodi, la începutul lunii august. Aceasta este cea de-a doua căsătorie a Biancăi Drăgușanu. Vedeta a mai fost căsătorită cu prezentatorul de televiziune Victor Slav, împreună cu care are o fetiță, Sofia Natalia.

